

принципиални и истинско журналистически начала, на които се постави той въ Ю. България.

На що да го отдадемъ, се затруднявами, но истина неоспорима е отъ фактическо гледище, че въ княжеството не може да се основе прѣзъ всичкия периодъ до съединението една газета, която да проживѣе повече отъ 2—3 години. Тѣзи вѣстници, които наброяватъ тригодишенъ животъ сж рѣдкостъ. Исклучение прави своеобразний „Славянинъ“ на г. Т. Станчева, за който думата е напрѣдъ.

При все това, длъжни сме да констатираме: че въ княжеството се явихж вѣстници съ хубави статии и отбранъ материалъ, които направихж на врѣмето си силенъ ефектъ и принесохж своята полза.

Партизанската борба — естествено явление въ една млада конституционна държава — не спомогаше да се уреди една солидарна журналистика въ княжеството. Тѣзи борба най-много прѣчкаше за да се яви нѣщо свѣстно и постоянно.

Да минемъ впрочемъ по-скоро върху отдѣлното разглеждане на разнитѣ органи — вѣстници и периодически списания.

Като трѣгнемъ по хронологически редъ, о който сме се държели до сега и като захванемъ, разбира се, отъ княжеството, ний ще трѣбва да поменемъ, че въ Руссе се срѣщама съ стария гюргевски приятель — *Българинъ*, издаванъ отъ Хр. Бъчеваровъ, за който вече говорихми.

Слѣдъ избираньето на князь Александъръ I-ий, консервативната партия, вече проявена въ врѣме на учредителното събрание въ Търново, подкача да издава свой органъ **Витоша**. Тозъ вѣстникъ излязаше веднѣжъ въ седмицата и отъ него сж излѣзли 70 броя, като се почва отъ мѣсець юния 1879 г. „Витоша“ излязаше въ София, folio, 4 страници, всѣка по три стълбца.

Първата дума на *Витоша* бѣ едно осжждане къмъ сами насъ за гдѣто вмѣсто да се задовимъ, както трѣбва, да се уредимъ, да си съставимъ необходимитѣ закони, да исчитимъ всѣка бесполезна наредба и да настанимъ на мѣстото ѝ наредба съответственна съ характера, обичайтѣ и навицитѣ на народа... ние се залавами тутакси за борба за кокала и съ името на народа, съ името на отечеството си, търгама си коситѣ отъ главитѣ. *Витоша* кани народнитѣ прѣдставители да се вѣодушевжтъ отъ желанието за уреждане държавнитѣ и общественни работи, сждилища, администрация, финансии... Иначе: „тежко намъ и горко намъ.“

Либералната партия, то се знае, не можеше да не си